

De heimwee van
Taxi

Christine Linneweer

kluitman

Tocht naar de winterweide

In een vlot tempo tólt Faxi achter de groep aan door het lavaveld. De grond is zwart, en links en rechts naast het pad liggen bulten gestolde lava, die daar ooit door een vulkaanuitbarsting terecht zijn gekomen. Over de lava heen is een dikke laag mos gegroeid, waardoor het landschap eruitziet alsof er een dekentje overheen ligt. Er waait een frisse wind van zee, die de dikke voorpluk uit Faxi's gezicht blaast. Zo ver als hij kan zien strekt het lavaveld zich uit. Alleen in de verte wordt de horizon onderbroken door de sneeuwtoppen van het Friðland að Fjallabaki, een gletsjer van honderden meters dik.

De IJslandse ruïn haalt diep adem en luistert een moment naar het gekrijs van de zeemeeuwen die boven de groep vliegen. Hij voelt zich gelukkig. Niet alleen omdat hij geniet van het landschap waarin hij geboren is en de snelheid waarmee hij zich verplaatst, maar ook omdat Noor op zijn rug zit. Ze houdt een licht contact met zijn mond en zit zo stil, dat Faxi makkelijk zou vergeten dat ze er was, als hij niet zo enorm veel van haar hield.

Hij denkt aan de jaren dat hij hier zelf in de zomer met een

groot aantal andere jonge paarden in de zomerweide liep. En hoe hij toen werd opgehaald om naar huis te worden gebracht voor de wintermaanden door een groep oudere paarden en ruiters. Nu hoort hij zelf bij die oudere paarden. Hij krijgt een warm gevoel van.

Faxi kijkt uit over een deinende zee van paardenruggen, die in hetzelfde tempo voor hem uit bewegen. Hij kijkt naar al die dikke bossen manen en alle verschillende kleuren. In deze groep zitten vossen, bruinen en zwarten, maar ook palomino's, roans, bonten en wildkleurige paarden in alle schakeringen. En Faxi heeft ook al een paar paarden gezien die de kleur zilverappel hebben, net als hij.

Stiekem vindt hij dat de mooiste kleur die er is. Die paarden zijn op hun huid zwart, maar hun manen zijn zilvergrijs. Faxi heeft aan zijn dikke bos lichte manen ook zijn naam te danken, want Faxi is IJslands voor 'mooie manen'. Die naam heeft hij gekregen toen hij een half jaar oud was. In IJsland wachten de fokkers van IJslandse paarden namelijk altijd een paar maanden voordat ze een veulen een naam geven, om zo een naam te kunnen kiezen die echt bij een paard past.

In het geval van Faxi was het natuurlijk aan de buitenkant te zien, maar soms krijgen IJslandse paarden ook een naam die is gebaseerd op hun karakter. Zo heet de vosmerrie die een goede vriendin van Faxi is bijvoorbeeld Kimni, wat 'humor' betekent. En dat past precies bij haar, want het is een heel grappig paard. Faxi moet altijd om haar lachen. Ze haalt keer op keer gekke stunts uit. De mensen vinden haar ook vaak leuk, maar soms kunnen ze er niet om lachen. Kimni probeert

namelijk nogal eens om te ontsnappen uit de paddock en gaat dan op haar gemak op onderzoek uit.

Het pad door het lavaveld is een heel eind rechtuit gegaan, maar nu geeft Ingaborg Ólafursdóttir, die voorop rijdt op haar zwarte paard Baldur, aan dat het pad een bocht maakt. Ze wijst met haar arm dat de groep naar links moet en ze laat het tempo iets zakken. Noor hoeft niks te doen. Doordat ze achteraan rijdt, is haar enige taak ervoor te zorgen dat de groep Ingaborg volgt en dat het tempo erin blijft. Faxi heeft het al zo vaak gedaan, dat hij op eigen initiatief ervoor zorgt dat er geen achterblijvers zijn. Hij laat het tempo ook iets zakken.

Ingaborg stuurt Baldur naar links en de hele groep jonge paarden volgt hem zonder te twifelen. Baldur is heel geschikt voor deze taak, denkt Faxi. Het is een dominant paard, dat van nature overwicht heeft op alle paarden. Hij is stoer en deinst nergens voor terug. Ideaal als je een grote groep jonge paarden mag aanvoeren.

In het begin was Faxi wel even jaloers geweest dat Ingaborg niet op hem ging rijden, want hij wist zeker dat hij ook best voorop kon. Maar toen bleek dat Noor op hem zou rijden en dat zij helemaal achteraan moest zorgen dat alles daar goed verliep, had hij er wel vrede mee gehad. Dat is bijna even belangrijk als voorop rijden, denkt hij.

Faxi weet dat het moeilijkste gedeelte nu komt. Want in het laatste stuk moeten ze een klein riviertje oversteken. En hij zal er samen met Noor voor moeten zorgen dat alle jonge paarden het water in gaan. En ook dat ze er aan de overkant weer uit komen. Uit ervaring weet Faxi dat het soms niet makkelijk

is om de jonge paarden zover te krijgen dat ze achter Baldur aan lopen. Zelf vond hij het ook eng om voor het eerst het water in te gaan. Maar nu geeft hij er niets meer om.

Als er maar een paar paarden het water in durven, gaat het verder vanzelf, weet Faxi. Dan willen de anderen niet achterblijven. Het is altijd een machtig gezicht, die kudde spetterende paarden.

Faxi spitst zijn oren. Boven het gestamp van de paardenvoeten uit hoort hij al het geruis van het riviertje waar ze doorheen moeten. In de verte ligt boerderij Thorvalseyri waar hij geboren is en waar de jonge paarden nu naartoe moeten.

Faxi ziet dat Baldur al vanaf de oever het riviertje in stapt. De stoet jonge IJslandse paarden gaat langzamer en komt vervolgens tot stilstand. Noor strijkt even door de manen van Faxi. Ze weet dat er nog geen actie van hen wordt verwacht. Ingaborg rijdt Baldur tot halverwege de smeltwaterrivier en keert hem dan om.

Een grote roankleurige merrie wil Baldur graag volgen en zet een voet in het water, maar trekt die ook onmiddellijk weer terug. 'Kom maar,' roept Ingaborg en Baldur hinnikt uitnodigend naar haar.

Achter de merrie dringt een flinke vos met een bles zich naar voren. Hij is al wat ouder, een jaar of vijf, schat Faxi. De vos moet het al vaker hebben gedaan en hij stapt zonder twijfel het water in. Nu durft de roankleurige merrie ook en ze draaft snel achter de vos aan.

Ingaborg zwaait even naar Noor en draait Baldur dan om. Ze stapt verder naar de overkant, met de paarden achter haar

aan. Het is een enorm gespetter. Noor begeleidt de achterblijvers het water in. Als het laatste paard het riviertje in is gegaan, stappen Ingaborg en Baldur er alweer uit aan de overkant. Noor rijdt met Faxi het water in. Ze trekt haar benen een beetje op om te voorkomen dat haar rijschoenen vol water lopen.

Faxi geniet van het ijskoude smeltwater dat door de rivier stroomt. Aan de overkant staat Ingaborg met Baldur te wachten tot alle paarden het water uit zijn en dan rijdt ze weer door. Het is nu niet ver meer naar de boerderij, die aan de voet van een rij gedoofde vulkanen ligt.

Faxi ziet dat Ingaborgs vader, boer Ólafur Eggertsson, al op het erf staat te wachten. Met zijn hand boven zijn ogen kijkt hij naar de stoet paarden die op hem af komt.

Ingaborg is duidelijk blij dat de klus weer zo goed als geklaard is. Ze tólt in een rustig tempo door en rijdt langs haar vader, die even zijn hand naar haar opsteekt. Ingaborg gaat door het hek de winterweide in en rijdt zo ver mogelijk door naar achteren, zodat alle paarden naar binnen kunnen.

Faxi ziet dat Ólafur een groot pak hooi van het plastic en de touwtjes heeft ontdaan en dat de jonge paarden die het hek binnen zijn gegaan er hongerig op aanvallen.

Achter Faxi gaat het hek dicht en Noor laat zich uit het zadel glijden. Ze slaat even haar armen om zijn hals. 'Dat hebben we geweldig gedaan, Faxi,' zegt ze.

Faxi is het helemaal met haar eens en schuurt zijn hoofd langs haar schouder. Hij geniet van het gevoel van de ruwe wol van haar dikke IJslandse trui.

2

Niet aaien

en paar uur later worden Faxi en Baldur weer in de trailer geladen en uitgezwaaid door de vader en moeder van Ingaborg. Baldur valt al snel in slaap, want het is van Hvolsvöllur, de woonplaats van Ingaborgs ouders, terug naar de stal in Reykjavik een paar uur reizen.

Ingaborg woont namelijk in Víðidalur, een buitenwijk van de IJslandse hoofdstad, waar het grootste paardensportcentrum voor IJslandse paarden van de wereld te vinden is. In het midden van de wijk staat een grote overdekte rijhal, waar in de wintermaanden indoor gereden kan worden. Buiten is een grote ovale wedstrijd baan met een bodem van zwarte gravel, waarop al eens de grote nationale paardenshow werd gehouden.

Achter de rijhal zijn een heleboel kleine stallen met overkappingen gebouwd. Elke stal heeft zijn eigen paddock. De bodem van de paddocks bestaat uit zwart lavazand, waarin je heerlijk kunt liggen en rollen.

Vlak bij de stallen staan kleine huisjes, waarin paardenmensen wonen. Ook Ingaborg woont er. Ze heeft haar eigen stal met in totaal vijf paarden, die ze alle vijf uitbrengt op

wedstrijden. Ze rijdt bij wijze van training meestal buitenritten. Om tijd te besparen zadelt ze vaak één paard op en neemt ze een ander als handpaard mee naar buiten. Zo traint ze twee paarden tegelijk.

Daarnaast werkt ze als gids en begeleider bij een stal die IJslandse paarden verhuurt aan toeristen die een rit door de omgeving willen maken. Daarvoor heeft ze een flink aantal IJslandse paarden tot haar beschikking. Die zadelt ze samen met de toeristen op als ze een rit gaan maken. Zelf rijdt ze bijna altijd op een van haar eigen paarden.

Meestal maakt Ingaborg met de toeristen een tocht door het gebied dat achter de wijk ligt. Dit lavaveld heet Rauðhólar oftewel Rode Heuvelen en het is een heel bijzonder recreatiegebied, met grote hopen lava die rood van kleur zijn.

Faxi woont er nu vijf jaar. Ingaborg heeft hem als vijfjarige uitgekozen uit de kudde van haar ouders om hem klaar te maken voor de wedstrijden. Inmiddels heeft hij samen met haar al aan heel wat wedstrijden deelgenomen en ze hebben ook al best vaak gewonnen. Hij is vooral heel goed in de viergangenproef.

Zelf vindt Faxi het heel normaal dat hij in vier gangen kan lopen, maar door de ritten met de toeristen weet hij dat niet alle paarden dat kunnen. Zij vinden de tölt van IJslandse paarden heel speciaal. In tölt is de beenzetting hetzelfde als in de stap, maar het gaat veel sneller. De ruiter blijft net zo rustig in het zadel zitten als in stap. IJsland was vroeger heel onherbergzaam en de enige manier om ergens te komen was op de paardenrug. Door de tölt was het afleggen van lange afstan-

den heel comfortabel voor de ruiters.

Tegenwoordig gaat het bij de tölt niet meer alleen om het comfort, maar ook om het spektakel. De paarden richten zich hoog op en lopen met veel knieactie. Faxi vindt het heerlijk om keihard door de baan te tölten. In de snelle tölt gaat hij net zo hard als in een flinke galop.

Ingaborg is een heel goede ruiter en weet altijd het beste in haar paarden naar boven te halen. Ze doet al jaren mee aan wedstrijden en met alle paarden is ze succesvol.

Faxi vindt het leuk om aan wedstrijden mee te doen, maar eigenlijk vindt hij het nog leuker om mee te gaan op de tochten met toeristen. Want dan wordt hij heel vaak gereden door Noor, en zij geniet altijd enorm van het rijden door de Rode Heuvelen.

Noor en Faxi zijn al drie jaar elkaars beste vrienden. Faxi herinnert zich de dag dat hij haar voor het eerst ontmoette als de dag van gisteren. Ze was helemaal alleen aan komen lopen en had heel stilletjes met haar handen op haar rug bij het hek van de paddock gestaan. De IJslandse paarden in de paddock hadden haar eerst niet eens opgemerkt. Zij keken naar Ingaborg, die onder het afdak bezig was om Kimni van een groot deel van haar winterhaar te ontdoen.

Het was eind mei en de vosmerrie verhaarde enorm. Om haar heen lag werkelijk een heel vloerkleedje van haren. Af en toe werd een plukje haar door de wind opgepakt en meegevoerd, tot het ergens bleef hangen. Dan kwamen er vogels, die de plukjes zacht haar in hun snavel oppikten en

meenamen om hun nestjes er zacht en warm mee te maken. Ingaborg poetste Kimni stevig om er voor te zorgen dat ze zoveel mogelijk haar kwijtraakte en Kimni stond te genieten.

Faxi had een tijdje toegekeken, maar hij had er al snel genoeg van. Hij draaide zich om en liep naar de hoek van de paddock, want daar was nog wat zon. En toen zag hij Noor staan. Faxi keek nieuwsgierig naar het meisje. Ze had prachtige bruine ogen en haar donkere haar in een hoge paardenstaart. Op haar neus zaten sproetjes en toen ze naar Faxi lachte, zag hij dat ze een beugel in haar mond had.

Faxi was eigenlijk direct benieuwd naar het meisje. Ze droeg een spijkerbroek en een kort jasje en een paar stevige schoenen. Hij liep recht op haar af in de hoop dat ze hem zou willen aaien of misschien zelfs knuffelen. Maar toen hij vlak voor haar stond en Faxi zijn adem in haar hals blies, hield Noor haar handen op haar rug. Zelfs toen hij haar met zijn neus een klein duwtje tegen haar schouder gaf, raakte ze hem niet aan. Ze praatte wel met hem, maar tot zijn verbazing verstond hij er helemaal geen woord van.

Faxi keek haar verbaasd aan. Hij begreep niet waarom dit meisje hem niet aan wilde raken. Ze leek toch helemaal niet bang van hem. Ze deinsde niet achteruit toen hij dichterbij kwam en stond toe dat hij zijn adem in haar gezicht blies. Maar waarom hield ze haar handen dan zo stijf op haar rug?

Hij keek recht in haar ogen en zag toen pas dat daar heel kleine gouden vlekjes in zaten. Ze keek hem zo lief aan, dat Faxi besloot dat hij een ultieme poging wilde doen om haar te ontdooien. En toen gaf hij haar een lik over haar wang!

Dat had Noor duidelijk niet verwacht, want ze moest er enorm om lachen en ging snel met haar hand over haar natte wang. Ze zei nog iets wat Faxi niet verstond, maar ze aaide hem nog steeds niet.

Het meisje had met haar gegiechel wel de aandacht van de andere paarden getrokken. Baldur, Galdur en Hetja kwamen nu ook naar het hek om naar haar te kijken.

‘Wie is dat? Ken je haar?’ vroeg de vossbonte Galdur.

Faxi schudde zijn hoofd. ‘Nee, ik heb geen idee wie ze is. Ik weet alleen dat ze me niet wil aaien. Ik heb echt alles al geprobeerd.’

‘Misschien is ze bang,’ bedacht de schimmel Hetja.

‘Nee, dat geloof ik niet. Ik heb haar net een lik gegeven en daar moest ze om lachen.’

Op dat moment kwam ook Ingaborg aangelopen. Ze klopte een groot aantal haren van haar trui. Ze was duidelijk benieuwd waarom al haar paarden hier bij elkaar stonden en waar ze naar keken. Toen ze het meisje zag, begreep ze waar de paarden zo nieuwsgierig naar waren. ‘Hoi! Mijn paarden vinden je heel interessant,’ zei ze.

Tot Faxi’s verrassing kreeg het meisje een kleur als vuur. Ze deed een stap achteruit. ‘Ik heb uw paarden niet aangeraakt,’ zei ze snel en Faxi hoorde paniek in haar stem.

Daar moest Ingaborg om lachen. ‘Ik denk dat ze daarom nu allemaal om je heen staan. Ze begrijpen er niets van.’

Nu moest het meisje ook lachen. ‘O, wat dom. Ik doe het ook altijd verkeerd,’ zei ze zachtjes en ze stak toen haar hand uit naar Ingaborg. ‘Ik heet Noor Vernooij. Ik woon nog maar

net op IJsland en voor we hiernaartoe kwamen, woonden we in de Verenigde Staten. Daar vinden mensen het vaak niet goed als je aan hun paarden komt. Je mag er alleen naar kijken, maar ze niet aanraken,' legde Noor uit.

Ingaborg keek haar met grote ogen aan. 'Echt? Wat raar. Ja, het is overal anders, hè? Ik heb gemerkt dat veel buitenlandse toeristen de gewoonte hebben om hun paard klopjes te geven en dat vinden IJslandse paarden meestal niet zo fijn. Maar ze vinden het wel heerlijk om geaaid te worden!'

'Dus ik mag hem zomaar aaien?' vroeg Noor voor de zekerheid nog een keer en ze wees naar Faxi.

'Ja, dat mag en ik denk dat hij al enorm zijn best heeft gedaan om je aandacht te trekken.'

Faxi deed nog een stapje dichterbij en zuchtte diep toen Noor eindelijk haar hand eerst over zijn neus en daarna over zijn hals liet glijden. Hij deed zijn ogen dicht en genietend legde hij zijn kin op haar schouder, zodat ze er nog beter bij kon.

'Wat ben je lief,' zei ze heel zacht tegen hem.

Faxi was het nooit meer vergeten. Hij was op slag als was in haar handen.